

2. neděle postní B

*Budu kráčet před Hospodinem v zemi živých.
(Žl 116,9)*

První čtení

Genesis 22,1-2.9a.10-13.15-18

Bůh zkoušel Abraháma a řekl: "Abraháme!" Odpověděl: "Tady jsem!" Bůh pravil: "Vezmi svého syna, svého jediného syna, kterého miluješ, Izáka, a jdi do země Moria a obětuj ho tam jako celopal na jedné z hor, kterou ti označím." Když došli na místo od Boha určené, Abrahám tam vystavěl oltář, narovnal dříví, svázal svého syna Izáka a položil ho na oltář, nahoru na dříví. Pak vztáhl Abrahám ruku a vzal nůž, aby zabil svého syna. Ale Hospodinův anděl na něho zavolal z nebe: "Abraháme, Abraháme!" Ten se ozval: "Tady jsem!" (Anděl) řekl: "Nevztahuj svou ruku na chlapce a nic mu nedělej, neboť nyní vím, že se bojíš Boha, když mi neodpíráš svého syna, svého jediného syna." Abrahám pozdvihl své oči, a hle – za ním beran, který se chytil za rohy v křoví. Abrahám šel, vzal ho a obětoval jako celopal místo svého syna. Hospodinův anděl zavolal na Abraháma podruhé z nebe a řekl: "Při sobě samém přísahám – praví Hospodin – že jsi to udělal a neodepřel jsi mi svého syna, svého jediného syna, zahrnu tě požehnáním a rozmnožím tvé potomstvo jako nebeské hvězdy, jako písek na mořském břehu, a tvé potomstvo se zmocní brány svých nepřátel. V tvém potomstvu budou požehnány všechny národy země za to, že jsi mě poslechl."

Druhé čtení

Římanům 8,31b-34

(Bratři a sestry!) Je-li Bůh s námi, kdo proti nám? Když ani vlastního Syna neušetřil, ale vydal ho za nás za všechny, jak by nám s ním nedaroval také všechno ostatní? Kdo vystoupí se žalobou proti Božím vyvoleným? Bůh přece ospravedlňuje! Kdo odsoudí? Kristus Ježíš přece zemřel, ano i z mrtvých vstal, je po Boží pravici a přimlouvá se za nás!

Ježíš vzal s sebou Petra, Jakuba a Jana a vyvedl je na vysokou horu, aby byli sami. A byl před nimi proměněn. Jeho oděv zářivě zbělel – žádný bělič na zemi by ho nedovedl tak vybělit. Zjevil se jim Eliáš s Mojžíšem a rozmlouvali s Ježíšem. Petr se ujal slova a řekl Ježíšovi: "Mistře, je dobře, že jsme tady. Máme udělat tři stany: jeden tobě, jeden Mojžíšovi a jeden Eliášovi?" Nevěděl totiž, co by měl říci; tak byli ustrašeni. Tu se objevil oblak a zastínil je. Z oblaku se ozval hlas: "To je můj milovaný Syn, toho poslouchejte!" Když se rozhlédli, najednou u sebe neviděli nikoho jiného, jenom samotného Ježíše. Když sestupovali s hory, přikázal jim, aby nikomu nevypravovali o tom, co viděli, dokud Syn člověka nevstane z mrtvých. Toho slova se chytli a uvažovali mezi sebou, co to znamená "vstát z mrtvých".

K zamyšlení

Každým rokem zahrnují v sobě čtení prvních dvou postních neděl celkový rozsah zkušeností lidské existence a lidské spásy a/nebo její ztracení. První neděli zažíváme s Ježíšovým pokušením na poušti své vlastní pokušení, kterému je člověk vystaven od počátku svého života. Dnes, v druhou neděli postní, přináší Ježíš svým proměněním světlo do budoucnosti, které je cílem každé lidské naděje.

Tato naděje se však nemůže celkem naplnit. Ještě je příliš brzy postavit stánky natrvalo. Ježíš svým učedníkům stále připomíná, že vzkříšení předchází utrpení a smrt. Do tohoto životního napětí jsme vloženi i my: nabízí se nám díky Bohu vždy nějaké pochopení konečné velikonoční nádhery, ale současně jsme ještě na cestě, kde se setkáváme neustále s křížem a se smrtí, v malém i ve velkém, až po naši vlastní tělesnou smrt na konci našich pozemských dnů. Bez bolesti Velkého pátku a bez smrti na kříži by neexistovalo vzkříšení.

Počkejme s ohlašováním velikonočního Aleluja, pokud jsme sami ještě neprošli propastí Velkého pátku a tak nezažili sami z útrob hrobu vzkříšení. Buďme opatrní při ohlašování radostné zvěsti Krista, zvláště u lidí, kteří trpí velkou bolestí a nouzí. Vážnost jejich životních zkušeností od nás vyžaduje, abychom je v tichosti a procítěně doprovázeli v jejich bolestech s důvěrou, že jim Bůh v určené době daruje vzkříšení a Boží nádheru.

V postní době můžeme intenzivně prožívat náš život vložený mezi pokušení a proměnění. Vyžaduje to hlubokou víru Abraháma v Boží příslib spásy, která pomůže překonat různá pokušení a situace, která se zdají být bezvýchodná. Není to možné bez naší vůle, ani beze strachu, ani bez bolesti, ale s důvěrou, že je Bůh s námi a v nás, že pro nás chce budoucnost a život. Tato důvěra v Boha lidem neodnímá jejich zodpovědnost a právo na sebeurčení, ale dává jim zakořenění, ze kterého mohou čerpat sílu k překonání obav a plni důvěry ve svobodu mohou učinit nové kroky. Když se pokusíme o takovouto důvěru v Boha, budeme kráčet s jistotou k nadějně budoucnosti, kterou jsme mohli částečně pochopit skrze dnešní evangelium